

NB1

Élő sportközelítés

(Monok Balázs és Tóth Norbert kiállítása)

Sportriposzter az SPN Krú (Berka Attila és Székelyhidi Zsolt)

Egyféle addikt
a sportfestés:
az elkövethető
legsebesebb,
kellően mutatósra
sikerülő
tünetegyüttes.
Tüntetően kitűnőre
sikeredni a cél.

A sportfestés
alapja a kellően megtervezett,
önálló gondolkodás
és a megfelelő kondíció.

A talponállókából vett
előképzettség művészetileg
jól jön, a képzett álló vagy ülő
koncentrációja látványosan
megnő, a gyors létezés
a suhogó ecset- vagy
gépkezelésben
is megmutatkozik.

A sportfestő
élete nem
csak álom és szórakozás.
Bizony, sok a dolog,
SOS, ASAP,
azonnali eredményt
vár a kíváncsi tömeg,
az alkotótáborokba járó
művészszurkoló.

A táblát képpel,
a falat festékkal,
a földet mozgással
tölteni meg,
fákat összeszínezni,
papírt, növényi rostot
kenni, cicomázni.

A művész, mint
a labda, gólrányba repül.
A művész labda és láb is.
A művész rúgás közben
lövi a labdát
az eldöntött irányba.
A művész nem hibázik,
mert mű minden
lehetséges elrúgás.
Akinek lövése nincs,
értelemszerűen nem
szakmabéli.

A sportfestő élete
két művészet között
is alkotásról szól.
Saját teste
minél gyorsabb és pontosabb
mozgatása a cél.
Szeme fókuszát
mindig célra fogja,
orrsejtjeihez olajszag
jut, hajszálai
kaméleonként festülnek-színednek.
A sportfestő éjjel-nappal
képes a megfelelő sebesség előidézésére.
Minden körülmények közt
képére formál.
A sportfestő sportfest.
A sportnéző sportles.
A sportfesték sebesen szárad.
A sportkiállítás baromi mozgalmas.
A sport maga az élet,
a sport maga az ember,
maga a halál, a megújulás,
a fekete, a fehér és a színek
összességét tartalmazó egyenszürke.
A festő mindig készen áll.
Mindig a festő áll készen.
Az összes mű már a fejben.
A mű mindig kész,
egy és örök.

Játéktér I.

Tóth Norbert, ezüstlap, földlap, fallap, mészlapp, be- és kimeszelt térképek

Egy. Nagypám mindegyik aranycsapat-taggal focizott. 1922-ben született, 94 éves. Él, mint a csapatemlék, tovább, mint egy fülkeforradalom utóhatása, örökké, mint egy oltár egyre kerekítettebb élei, korrodáló, tehát át- és elalakuló kerete, eltűnő, de folyton rekonstruálható imágója, lényege.

1953, Nagypapa 31 éves, a Wembley-ben 6:3-ra vert angolok nincsenek a fotográfián, Marilyn Monroe sincs, hacsak észre nem vesszük Puskás somolygó szemében, Lóránt labdát tartó keze és fehér gatyájának zsebe között vagy Hidegkuti komolyan összetett karjaiban. A fény- és emlékérzékeny ezüstréteg az aranyhoz jól hasonlító, ékszernek valóan szép, nemes hallgatásával, nyers villanásaival, pusztá energiáival keretbe teszi, kiemeli, magasztalja az emblematikus lábakon álló közösséget.

Nagypám végtelen éves, örök futballista, arany íriszét ezüstfehér ínhártya veszi körül. Összeszorított fogakkal, hunyorogva, feszülten figyel, mindig rúgásra kész, pályán van, vár, a labda pörög az áldott levegőben.

Kettő. A szobrok helyzete szúrós szagú futballtérben. A Himnusz eszünkbe töltése kezdetét veszi. Nyújts feléje, védő! Rúgj feléje, rúgd neki, rúgd be, az Isten áldjon még! A pályamunkák kiállításra várnak, eleve szabálytalanok, piros laposak. Képzeld el: a mérkőzés alatt a játékosok álló helyzetben, akár a szobormakettek. A *Himnusz cintányérosa* az elütésre vár. A *ganümedeszi úrhajó* a küzdelem kezdő füttyszavára. A *MASAT-1* műhold az 1061. napra, hogy visszakeringjen saját úrfelébe. A *Mars Climate Orbiter* arra, hogy az utolsó, Földre küldött, a bolygó légkörébe jutás pillanatában, de még a véglegesnek mondható megsemmisülés előtt nekiindul, részleges adatbit elérje Amerikát. Időközben a hír, hogy az ominózus bit sikeresen landolt, de céltalanságát kiismerve és létezésének esetlegességét felismerve önmegsemmisült, mielőtt a NASA tudósai észlelhették érkezését. Így csak elképzelni tudták.

A szobormerev testtartást a bíró a műfüves pályán egy ideig túri.

Három. Olyat rúgna, hogy a fal adná a másikat. Olyan fal adná, amit később le- és elválasztanának, le- és felutaztatnának, ki- és beállítanának. Olyan fal, aminek falságát elorozta a művészet, lefeszítette az alkotó és átlényegítette a téma. Olyat rúg, hogy a mű adja a másikat.

Az egerszegi műteremfal leszerelése és tatai újratelepítése, mint kedves labdáink gólfotóinak elképzelései és leképezései bármely kapu hálójában.

Négy. Be- és nem befejezett, kapuba vagy direkt mellé rúgott, ki- és elhagyott, újrajátszott szegmensek. Képek a titkos falak közül, ahol a sarkoknak füle van. Lefestett festmények, eloltott vásznak. Csapat a mész mögött. Láthatatlanságra mázolt játékosok. Felfedhetők? Restaurálhatók? Pályára állíthatók? Oltó mész és láttató víz. Matt és tükröző, szikár, nedves.

Játéktér II.

Monok Balázs, zöldlap, kéklap, mez és mező

A szuperpozicionált fizikai tér kihasználtsága mutatkozik meg a zománctesték-mezbe öltöztetett futballképeken. A játékosok fél térfélnyi területen szóródnak, egyedül a hátvéd visel kék háttérrel, kiemelt pozitúrában, ugyanakkor hátravetve foglal helyet. Tudhatjuk, hogy ő az értelmi szerző, legalábbis a képmás, aki a többiek takarásából erőt ad és merít.

A játékosképek keretzöldje a hátvédnél jelenlévő kékből és a valahonnan figyelő, a nem látható tudást birtokló sárgából, az edző kedvenc alapszínéből állnak. Keverékszínek, de önálló feladattal, jelentéssel. A zöld a természet és a remény hullámhossza, de az éretlen, még kiforratlan egyed azonosítója is lehet. A zöld sasok az FTC is.

A meg nem látogatott linkek, hiperhivatkozások színe a kék. A művész tehát üzen: látogassák meg, fogjanak kezét a megnyitó végén, mielőtt a kékhálal számítógépes állapotába kerül és az országos kék túra járt és járatlan ösvényein el nem tűnik a szemünk előtt. Köszönöm.